

den betydning også i forhold til fordringshaverne, at den vil være til hinder for en aftale mellem fondsopretteren og enkelte fordringshavere om at ophæve fonden inden anmeldelsesfristens udløb; der er således tale om en præcisering af princippet i § 240, hvorefter fonden anses for oprettet med virkning for alle potentielle fordringshavere. Samtidig giver bestemmelsens eksistens alle fordringshavere en tilskyndelse til at anmelde deres krav i fonden snarest muligt for at undgå, at andre fordringshavere efter anmeldelsesfristens udløb deler fondens midler imellem sig.

En frigivelse af fonden efter udkastets § 358 vil medføre, at beskyttelsen mod arrest m. v. efter udkastets § 240 og § 241 ophæves; fondsopretteren bør derfor være relativt sikker på, at de samlede krav ikke vil overstige fondsbeløbet, forinden han søger fonden frigivet. Viser hans beslutning sig at have været forhastet, må han dog have mulighed for at oprette en ny begrænsningsfond, såfremt der foretages nye retlige skridt imod ham; i denne begrænsningsfond vil han kunne anmelde de krav, som han allerede har dækket fuldt ud i forbindelse med frigivelse af den første begrænsningsfond, jfr. udkastets § 239, stk. 3, men hans udlæg vil kun kunne dækkes med samme procent som øvrige anmeldte krav.

Til §§ 359/360/361

Som nævnt i bemærkningerne til § 354 udløser selve fondsoprettelsen ikke automatisk en indkaldelse af fordringshavere til fondsmøde. Det følger derfor af § 359, at der kræves en begæring fra den, der har oprettet fonden, hans ansvarsforsikrer eller fra en skadelidt til at starte fondsproceduren.

Tilsvarende regel findes i gældende § 271, stk. 2. I sølovsudvalgets betænkning nr. 694/1973, side 19, er denne 2-trins behandling kædet sammen med præklusionsreglen, der ligeledes er placeret i gældende § 271, stk. 2; efter den her givne begrundelse synes baggrunden for reglen at have været en beskyttelse af den enkelte fordringshaver mod, at fondens fordeling i urimelig grad blev udsat i afventen på anmeldelse af nye krav; sådanne nye krav blev derfor afskåret gennem et præklusivt proklama, der blev udstedt i forbindelse med begæringen om fondens fordeling. Nærværende lovudkast er opbygget således; at indkaldelsen, der ikke er

præklusiv, sker automatisk uden begæring herom, jfr. § 354. Udvalget finder dog fortsat, at der er behov for en 2-trins behandling; den overvejende del af sager vedrørende rederens globalbegrænsning løses direkte i forhandlinger mellem parterne uden domstolsafgørelse; en sådan forhandlingsløsning vil blive vanskeliggjort, såfremt fondsproceduren automatisk går i gang ved rettens godkendelse af fondens oprettelse; en udsættelse kunne formentlig kun ske, såfremt samtlige fordringshavere gav deres samtykke hertil.

Forsikringsselskabet er medtaget i modsætning til gældende § 271, idet også forsikringsselskabet må antages at have en selvstændig interesse i en så hurtig fordeling af fonden som muligt, da forsikringsselskabet formentlig i sidste instans vil være den, der skal udrede renter under fondsproceduren.

Kravet om fordelingen af fonden rejses over for sø- og handelsretten, der herefter skal indkalde de interesserede (potentielle) parter til fondsmøde; udvalget forestiller sig ikke, at det vil være nødvendigt med udfærdigelse af en egentlig stævning mod de andre interessenter i fonden.

Fondsbestyreren eller retten, såfremt der ikke er udnævnt en fondsbestyrer, bør i god tid inden fondsmødet udarbejde en redegørelse for, hvorvidt begrænsningsretten og ansvarsgrundlaget bestrides samt en indstilling af, hvorvidt de anmeldte krav bør anerkendes.

På fondsmødet bør retten danne sig et overblik over, hvilke spørgsmål der er omtvistede. Selve beslutningen om at oprette fonden kan der ikke rejses indsigelser imod; rettens afgørelse herom må betragtes som endelig. Derimod kan fordringshaverne kræve, at spørgsmålet om fondsbeløbets størrelse tages op til ny overvejelse, jfr. udkastets § 360. Spørgsmålet herom kan retten udskille til selvstændig prøvelse, hvor den, der har oprettet fonden, er part.

Som nævnt i bemærkningerne til udkastets § 352 skal retten ikke ved sin afgørelse om oprettelse af fonden tage stilling til, om svaret kan begrænses. Bestrides begrænsningsretten, må domstole udskille dette spørgsmål til selvstændig prøvelse; også her vil fondsopretteren være part.

I øvrigt bør alle fordringshavere have mulighed for at indtræde som parter, men det kan være hensigtsmæssigt at tilrettelægge